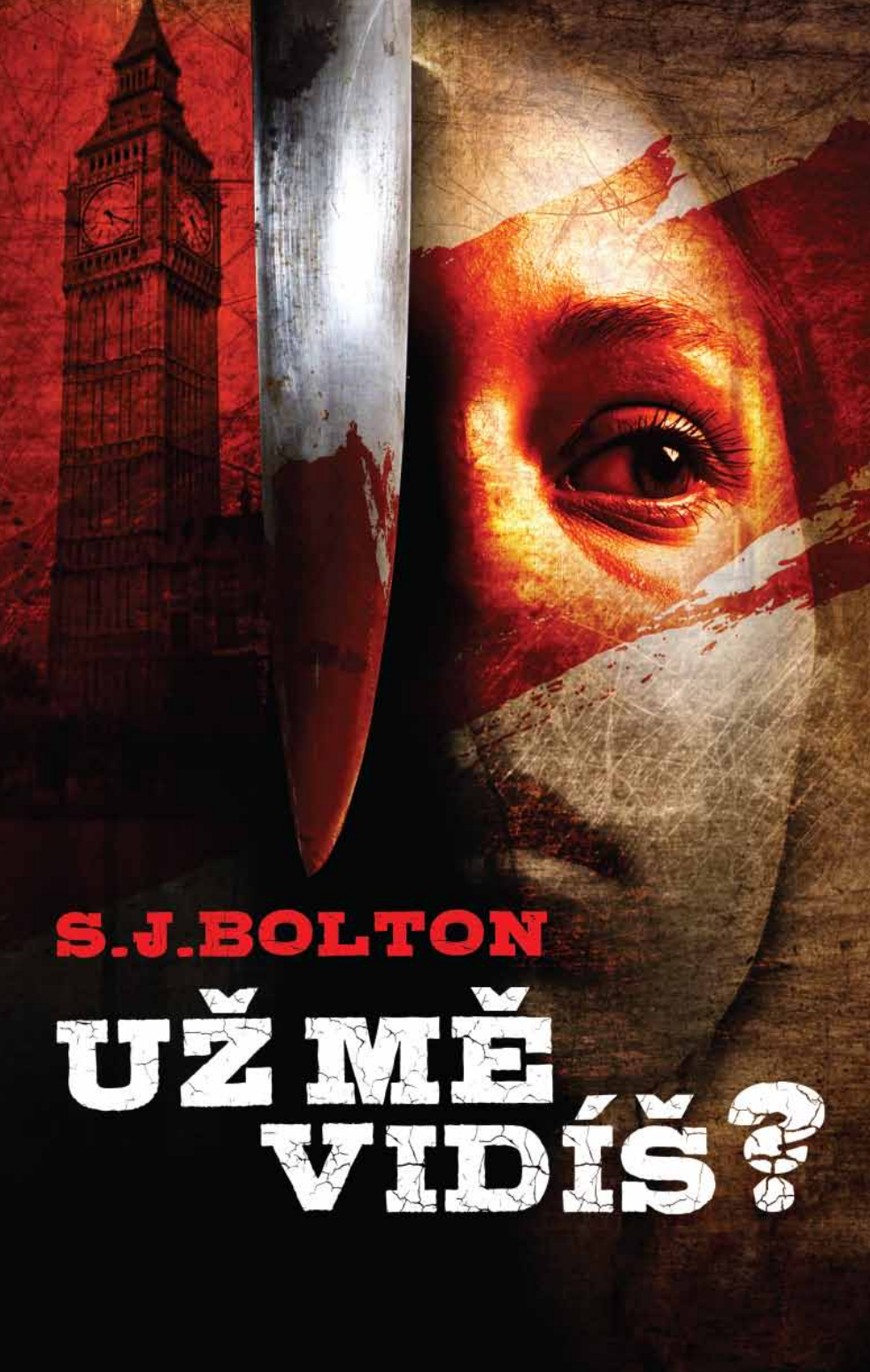

S.J. BOLTON

**UŽ MĚ
VIDÍŠ?**

S. J. BOLTON

**UŽ MĚ
VIDÍŠ?**

2013

Copyright © 2011 by S. J. Bolton
Translation © 2013 by Hana Čapková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NOW YOU SEE ME,
vydaného nakladatelstvím Corgi Books, Londýn 2012,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Emil Křížka
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-917-2

Andrewovi, který je prvním čtenářem mých knížek,
a Halovi, který se už nemůže dočkat, až se pustí do čtení.

PROLOG

Před jedenácti lety

Listy, bláto a tráva tlumí zvuk i výkřiky. Dívka v parku to ví. Žádný zvuk, který vydá, nedokáže přelétnout několik stovek metrů k ulici, již osvětlují reflektory aut a lampy, ani k svítícím oknům vysokých budov za zdí. Nedaleké město jí nepomůže a křikem jenom vyčerpá zbytky sil, které ještě má.

Je sama. Ještě před chvílí tomu tak nebylo.

„Cathy,“ řekne. „Cathy, tohle není legrace.“

V žádném případě to není legrace. Proč se tu tedy někdo pochechtává? Pak se ozve další zvuk, skřípavý a škrábavý.

Mohla by běžet. Most není daleko. Zvládla by to.

Jenže pokud uteče, Cathy tam zůstane.

Listy stromu, vedle něhož stojí, zašumí ve větru a dívka zjistí, že se celá třese a nedokáže přestat. Když se před několika hodinami chystala ven, oblékla se nalehko, protože šla do hospody, kde je horko. Domů měla jet vytopeným autobusem. Nebyla připravená na to, že se o půlnoci ocitne venku. Ví, že se možná bude muset každou chvíli rozběhnout, a tak zvedne nejprve jednu nohu a pak druhou a zuje si boty.

„Už toho mám dost,“ řekne hlasem, jenž se jí zdá cizí. Odstoupí od stromu a udělá krok kupředu. Trochu se přiblížila k obrovskému kamenu, který leží v trávě před ní. „Kde jsi, Cathy?“ zeptá se.

Místo odpovědi se ozve škrábavý zvuk.

V noci kameny vypadají větší. Nejen větší, ale i tmavší a starší. Zdá se, že kruh, který tvoří, se zmenšuje. Dívka má dojem, že ty, jež se nacházejí na kraji jejího zorného pole, se přibližují a hrají s ní cukr, káva, limonáda. Když se otočí, budou tak blízko, že se jich snadno dotkne.

Když už ji to napadlo, nedá jí to a musí se otočit. Zděšeně vykne, když vidí, jak se k ní jedna temná silueta opravdu přibližuje. Jeden velký kámen se rozpůlí, jako když se odlomí kus skály. Odloupenutý kus se úplně odděluje a kráčí vpřed.

Dívka se rozběhne, ale daleko se nedostane. Cestu jí zastoupí další černá silueta, takže se nemůže přiblížit k mostu. Otočí se a spatří další siluetu. A další. Krácejí k ní temné postavy. Nemůže běžet. Nemá smysl křičet. Může se jenom otočit na místě jako krysa lapená do pastí. Postavy ji popadnou a táhnou ji k velkému plochému kameni a jí je konečně alespoň jedno jasné.

Slyší, jak někdo brousí nůž o kámen.

ČÁST PRVNÍ

POLLY

**„Brutalitu, s níž byla vražda spáchána,
nelze vůbec popsat ani pochopit.“**

Star, 31. srpna 1888

1

Pátek 31. srpna

O auto se mi opírala mrtvá žena. Nechápu, jak se jí povedlo udržet se ve vzpřímené poloze, ale stála tam s rozpřaženýma rukama, prsty svírala rám dveří spolujezdce a chrlila krev na karoserii. Jednotlivé stříkanice se spojovaly a vytvářely pavučinu.

Vzápětí se otočila a její oči se střetly s mými. Měla v nich smrt. V krku jí zela příšerná rána, z břicha jí zbyla rudá kaše. Napřáhla ke mně ruku. Nedokázala jsem se pohnout. Pevně se mě držela. Na to, že byla mrtvá, měla hodně silný stisk.

Já vím – stála na nohou a ještě se hýbala, ale nebylo možné dívat se jí do očí a považovat ji za živou. Tělo setrvačnou silou ještě žilo a slábnoucí srdce tlouklo. Žena do určité míry mohla ovládat své svaly, ale nic víc. V jejích očích se zračilo vědomí, že nastal konec.

Najednou mi bylo vedro. Než se slunce začalo klonit nad obzor, byl teplý večer a londýnské budovy a chodníky sálaly horko, jež se v nich přes den nashromažďovalo. Když se člověk odvážil vyjít ven, zasáhla ho vlna přehřátého vzduchu. Tohle pulsující, lepkavé teplo jsem ale neznala. Nemělo nic společného s počasím.

Původně jsem si nože nevšimla, ale teď jsem cítila, jak se jeho rukojeť dotýká mého těla. Žena se mě držela tak pevně, že si čepel nástroje zarážela hlouběji do těla.

Ne, tohle nedělejte!

Pokusila jsem se ji od sebe o kousek odstrčit, jenom natolik, aby netlačila na nůž. Zakašlala, ale zvuk jí nevyšel z úst, nýbrž z rány v krku. Così mi vyšplouchlo na obličej a svět se roztočil.

Upadly jsme. Svezla se k zemi a strhla mě s sebou. Tvrdě jsem dopadla na asfalt a uhodila se do ramene. Žena ležela roztažená na chodníku a upřeně hleděla k nebi. Klekla jsem si vedle ní. Pořád se jí téměř neznatelně zdvíhal hrudník.

Ještě zbývá trocha času, říkala jsem si, i když jsem věděla, že je to nesmysl. Potřebovala jsem pomoc, ale žádná nepřicházela. Malé parkoviště bylo prázdné. Obklopovaly nás šesti- a osmi-patrové věžáky s byty a já na jednom balkonu postřehla rychlý pohyb. Pak nic. Soumrak rychle houstl.

Na ženu zaútočili před malou chvílí. Pachatel nemůže být daleko.

Sáhla jsem po vysílačce a poplácala si kapsy, ale nenašla jsem ji. Celou tu dobu jsem se ženě dívala do očí. Taška mi upadla o půl metru dál. Prohrabala jsem ji a vylovila z ní mobil, jímž jsem na parkoviště před Viktoriinou věží na Brendonově sídlišti v Kenningtonu přivolala policii a záchranku. Když jsem ukončila hovor, uvědomila jsem si, že mě žena chytila za ruku.

Ruku mi svírala mrtvá žena a já skoro neměla sílu pohlédnout jí do očí a dívat se, jak se na mě snaží upřít zrak. Musela jsem s ní mluvit a udržet ji při vědomí. Nechtěla jsem poslouchat hlas v mé hlavě, který mi říkal, že je konec.

„Jen klid,“ konejšila jsem ji. „Je to dobré.“

Jenomže dobré nebylo vůbec nic.

„Už nám jedou na pomoc,“ ujišťovala jsem ji, i když jsem věděla, že jí už nic nepomůže. „Všechno dobře dopadne.“

Toho večera, právě když jsem z dálky zaslechla zvuk prvních sirén, jsem si uvědomila, že umírajícím bez ostychu lžeme.

„Slyšíte je? Už jedou. Hlavně vydržte.“ Každá z nás měla jednu ruku ulepenou od krve. Do zápěstí se mi zaryl kovový

řemínek jejích náramkových hodinek. „No tak, neomdlívejte.“ Hlas sirén sílil. „Slyšíte je? Už jsou skoro tady.“

Ozval se dusot běžících nohou. Zvedla jsem hlavu a v několika oknech jsem spatřila modré záblesky. Vedle mého golfu zastavilo policejní auto a rozběhl se k nám strážník v uniformě. Za běhu mluvil do vysílačky. Když k nám dorazil, sehnul se.

„Vydržte,“ řekla jsem ženě. „Jsou tu lidi, postaráme se o vás.“

Na rameni jsem ucítila strážníkovu ruku. „Jen klid,“ řekl stejně jako já před chvilkou, s tím rozdílem, že jeho slova platila mně. „Už sem jede sanitka. Jenom klid.“

Policistovi bylo kolem pětáctýřiceti, měl robustní postavu a řídnoucí šedé vlasy. Připadal mi nějak povědomý.

„Kde jste zraněná?“ zeptal se.

Otočila jsem se zpátky k ženě. Teď už byla opravdu mrtvá.

„Mluvte se mnou, děvče moje. Jak se jmenujete? Kde jste zraněná?“

Nebylo o tom pochyb. Světle modré oči zíraly do prázdna a tělo se nehýbalo. Slyšela vůbec něco z toho, co jsem jí řekla? Všimla jsem si, že má překrásné vlasy, světlounký odstín popelavě blondáté. Rozprostřely se jí kolem hlavy jako svatozář. V náušnicích se jí odráželo světlo pouličních lamp a jejich kamínky jiskřily mezi prameny vlasů. Pustila jsem její ruku a začala se zvedat z chodníku. Kdosi mě jemně zarazil.

„Myslím, že byste se neměla hýbat, drahoušku. Počkejte, až přijede sanitka.“

Neměla jsem sílu se s ním dohadovat, a tak jsem jenom dál zírala na mrtvou. Spodní část obličeje měla celou zkrvavenou. Její krk a hrudník se koupaly v šarlatu. Pod tělem se jí dělala kaluž krve, která v tenoučkých pramíncích odtékala skulinami mezi dlažebními kostkami. Při pohledu na ženin hrudník jsem zjistila, že na sobě má košili. Níž se nedalo nic rozeznat. Rána v hrdle v žádném případě nebyla nejhorší zranění, které utrpěla. Vzpomínám si, jak jsem jednou slyšela, že tělo průměrné ženy obsahuje kolem pěti litrů krve. Nikdy jsem neuvažovala, jak to asi vypadá, když se z něj všechna vyřine ven.